

Notícia 224

2023/ 07. HOMENATGE A ANGLATERRA. En agraïment pel que vaig conèixer i aprendre el 1973-1975, vivint a 42 Beech Lane- Earley - Reading- Berkshire .

Coronació de Carles III. Articles de *TheEconomist* (la millor anàlisi, amb ironies, i el millor gràfic), Vilaweb (el millor context de la Commonwealth en desintegració), ARA (la millor fotografia del nous reis i el millor video-resum).

The Economist, 2023. El 14% vol abolir la monarquia (3%, el 1983). El 24% creu que la monarquia és molt important per a UK (inclosos Scotland i Wales) (64%, el 1983). Índex de popularitat del nou rei: 54% (80%, la seva mare). 24 p. (+)

Britain readies to crown Charles III as its new king

The preparations involve scones, jam, chrism and carriages

Les preparacions inclouen pastissos de té, melmelada, ungüent i cotxes de caballs

[Britain readies to crown Charles III as its new king | The Economist](#)

https://www.economist.com/britain/2023/05/04/britain-readies-to-crown-charles-iii-as-its-new-king?utm_campaign=r.the-economist-this-week&utm_medium=email.internal-newsletter.np&utm_source=salesforce-marketing-cloud&utm_term=2023055&utm_content=ed-picks-article-link-4&etear=nl_weekly_4&utm_campaign=r.the-economist-this-week&utm_medium=email.internal-newsletter.np&utm_source=salesforce-marketing-cloud&utm_term=5/5/2023&utm_id=1585108

May 4th 2023 | TRAFALGAR SQUARE

SaveShare

Give

On may 6th, in London, a man will be given a hat. He has never seemed that keen on this hat. At the age of 20, [King Charles III](#) described the realisation he would be king as dawning upon him “with the most ghastly inexorable sense”. His predecessors were little keener. King Edward

VIII described kingship as “an occupation of considerable drudgery”; King George VI awoke on the morning of his coronation with “a sinking feeling”. Britons themselves seem [similarly nonplussed](#). According to YouGov, a pollster, almost half say they are unlikely to watch the coronation, yet everyone has been talking about it for weeks.

Listen to this story. Enjoy more audio and podcasts on [iOS](#) or [Android](#).

The coronation, as the royal website explains, is “**a solemn religious ceremony**”. The reminder is needed, for the list of those participating this weekend includes people with such titles as the Rouge Dragon Pursuivant, the Rouge Croix Pursuivant and the Portcullis Pursuivant. It involves a Garter King of Arms and people with titles so antique that their adjectives appear to be on back-to-front (the Lords Spiritual and Temporal of this realm). It involves beades, heralds, princesses, kings, queens and His Most Godly Beatitude Theophilos III, Patriarch of Jerusalem and All Palestine. There are “Game of Thrones” episodes with more sober cast lists.

The ceremony that will unfold in Westminster Abbey is little more sensible. It includes a Stone of Destiny, a Sword of Spiritual Justice and oil made with olives harvested from the Monastery of Mary Magdalene in Jerusalem. It demands bowing, scraping, chanting and anointing with chrism from a special Coronation Spoon. It involves far too many men in tights. It has caused the British government’s website—which usually offers clarification on such things as self-assessment tax-return deadlines (January 31st)—to start offering clarification on what the Earl of Erroll will be carrying on the day (a silver baton).

Monarchy, as even monarchs are apt to point out, doesn’t belong in the modern world. “Really, the day for kings and princes is past,” wrote the future Edward VIII in 1920. “Monarchies are out-of-date.” The 20th century tended to agree. It opened with King Umberto I of Italy being shot by an assassin in 1900. For many royals, things only got worse. The assassinations of the kings of Portugal, Greece and the Tsar of Russia followed; others were booted out. In 1948 King Farouk of Egypt observed that: “Soon there will be only five Kings left...the King of Spades, the King of Clubs, the King of Hearts and the King of Diamonds”—and the King of England.

Things did not turn out quite as badly as Farouk predicted. Today, 22% of the world’s countries still have a [hereditary ruler](#) as their head of state. Though things are not quite as striking as that statistic implies, since many of those monarchs are Charles, who is sovereign of 15 countries. At least for now. Several of his realms have hinted that they may get rid of him.

Do Britons even like the royal family?

King Charles III's coronation raises a thorny question

[Do Britons even like the royal family? | The Economist](https://www.economist.com/graphic-detail/2023/05/04/do-britons-even-like-the-royal-family?utm_content=ed-picks-article-link-3&etear=nl_special_3&utm_campaign=r.coronavirus-special-edition&utm_medium=email.internal-newsletter.np&utm_source=salesforce-marketing-cloud&utm_term=5/6/2023&utm_id=1586367)
https://www.economist.com/graphic-detail/2023/05/04/do-britons-even-like-the-royal-family?utm_content=ed-picks-article-link-

3&etear=nl_special_3&utm_campaign=r.coronavirus-special-edition&utm_medium=email.internal-newsletter.np&utm_source=salesforce-marketing-cloud&utm_term=5/6/2023&utm_id=1586367

May 4th 2023

To read more of *The Economist's* data journalism visit our [Graphic Detail](#) page.

Britain is a funny old country. How does one begin to explain its obsession with [queuing](#)? Its Morris dancers? The heated debate over [Marmite](#)? The full might of its eccentricities will be on show on May 6th as the country crowns a new monarch. King Charles III's coronation will involve parades of carriages and sparkling jewels. London will be filled with royalists and far too many [men in tights](#). But for all the fanfare it is fair to ask: do most Britons even care about their royal family?

Pollsters have been wondering about this for decades. One of the earliest surveys about the monarchy was asked by a foreigner, George Gallup, a pioneering pollster in America. Gallup asked Brits in 1937 whether Edward VIII, who had recently abdicated to marry a divorcée and was in exile in Paris, should be invited to return to Britain. Despite the abdication crisis, three-fifths responded "yes". When Gallup asked Brits in 1946 whom they most admired, just 3% said the then king and queen, who came a country mile behind Winston Churchill (24%).

To most Britons, the royals provide spectacle more than substance. Asked in 1957 what the most memorable events of the year were, British respondents to a survey placed Elizabeth II's tour of Canada second, behind the launch of the Soviets' Sputnik satellite. A survey in 1968 asked what influence the monarchy had on the future direction of Britain; 55% of respondents replied "little or none". But spectacle seems to suit many people. Gallup had been surveying in Britain for nearly four decades before he plucked up the courage **in 1973 to ask what now seems an obvious question: whether Brits wanted to ditch the royals. The response was unequivocal: 80% preferred a monarchy.** Just 11% said they would like a presidential system like America's.

Britain's National Centre for Social Research has taken the reins on the republic question ever since. **In 1983, when it first asked the question, just 3% of people they polled said they would abolish the monarchy. They didn't bother asking again for a decade. That figure has now risen to 14%;** among 18-34 year-olds it is 21%. Greater support for the monarchy is stronger not only among older people but also among those who have right-wing politics

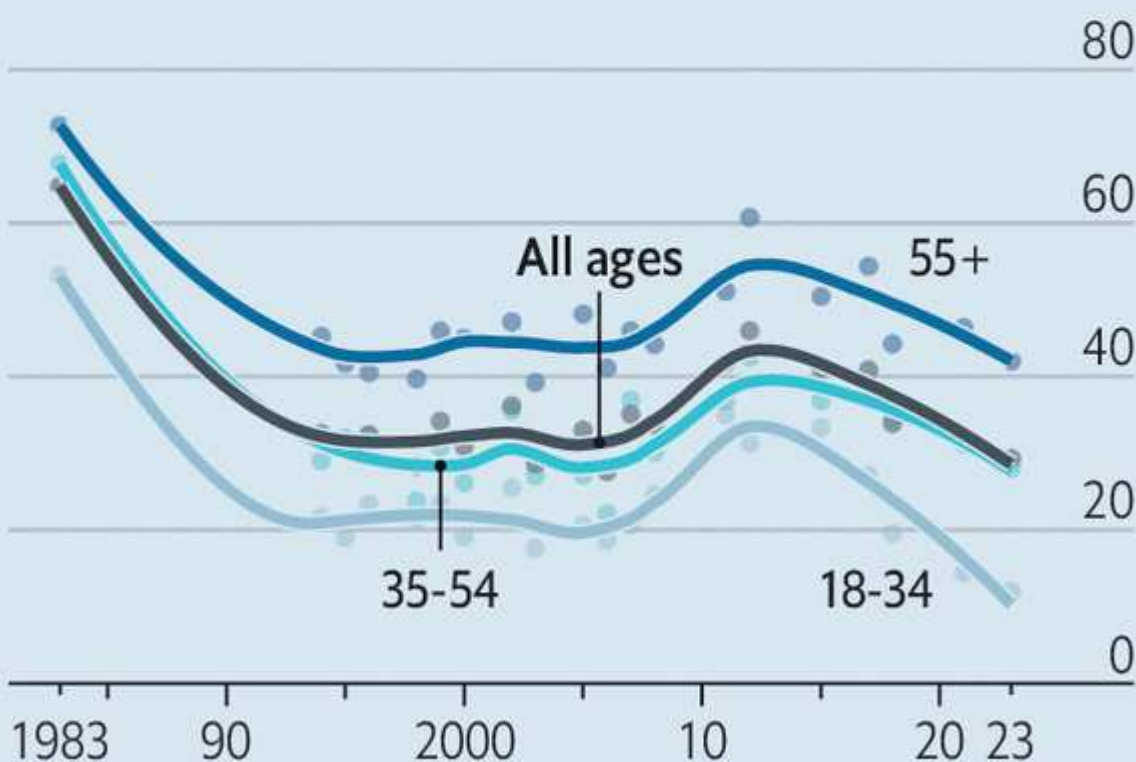
and those who say they are proudly patriotic. But even youngsters are in no mood for revolution. To the question of whether Britain should perpetuate the inherited privilege of the monarchy, Britons of all ages just shrug.■

Britain

Firm opinions

“How important or unimportant do you think it is for Britain to have a monarchy?”

Britain, % responding “very important”, by age group

Source: National Centre for Social Research

The Economist

Some think Britain should join them. **The number of Britons considering the monarchy to be “very important” has, according to the National Centre for Social Research, fallen from 65% in 1983 to 29% today (see chart).** pr disasters rather than pitchforks are what unsettle modern monarchies—and the royals have had many. There has been money in suitcases. There has been Prince Andrew.

Republic, a pressure group that campaigns for the abolition of the monarchy, argues that the royals fall “well short of the standards we should expect in

public life". Pro-royal outlets such as the *Telegraph* and *Tatler* offer advice on coronation scones; Republic offers a recipe for protest. It encourages people to come to Trafalgar Square on May 6th, bring placards and shout "Not my king" as Charles goes past. It promises speeches and an earnest, principled stand against the monarchy.

Which is the big problem with republicanism. "So long as the human heart is strong and the human reason weak," argued Walter Bagehot, a renowned Victorian editor of this newspaper, "royalty will be strong...and Republics weak." As Bagehot realised, the identity of the person who wears the hollow crown is, in a way, irrelevant. What matters is the sparkle.

The [British royal family](#) might be anachronism incarnate; it might offer uncomfortable imperialist echoes and entrenched inequality. But it also offers chrism and crowns, scones and jam, and men on horseback with tubas.

The proportion of Britons who want to abolish the monarchy has risen over the years—from 3% in 1983 to 14% now; among 18-34 year-olds the figure is over 20%. But this is scarcely the stuff of revolution.

And working royals do work. They hardly toil in mines but they do visit unenviable numbers of regional manufacturing centres. On a single day in March Princess Anne visited a stable and an industrial park in Birmingham while Charles went to Hamburg-Dammtor Railway Station in Germany and the "future site of the Green Energy Hub Hamburg" to hear about its "ongoing transition to a carbon-free port".

They do so without complaining. Mostly. In 1984 Princess Margaret made a guest appearance on "The Archers", a long-running Radio 4 soap opera. On it, she acted as herself, attending a charity fashion event. When she finished reading her lines, the producer offered her guidance. "That's very good, ma'am," he said. "But do you think you could sound as if you were enjoying yourself a little more?" Princess Margaret replied: "Well, I wouldn't be, would I?"

The people watching a coronation rehearsal one night earlier this week, as the clocks of London strike midnight, are enjoying themselves. The roads around Trafalgar Square are unusually quiet. They have been shut to allow the military to practise. There is a shout. Suddenly the street fills with soldiers, sailors, horses and the sort of scene that demands vocabulary more commonly seen in Horatio Hornblower novels—bayonets, breeches, postilions and rapiers. The overall effect is less as if an army has marched by than as if the 18th century has.

The watching crowd includes students from Nigeria; tourists from everywhere; local drunks; and Andrew Lloyd Webber, the composer (he

loves a brass band, his wife says). More horses appear; a military band oompahs off towards Big Ben. A royal coach drives past, lights blazing, entirely empty inside. The drunks and tourists look thoroughly delighted. ■
For more expert analysis of the biggest stories in Britain, [sign up](#) to Blighty, our weekly subscriber-only newsletter.

This article appeared in the Britain section of the print edition under the headline "Crowning story"

Save

Catherine Nixey

Britain correspondent

Today, in London, a man is being given a hat. The coronation of Charles III is both barely a story—and curiously fascinating. Any ceremony that involves people with titles such as “Rouge Dragon Pursuivant” and demands such props as a “Stone of Destiny” is likely to pique the interest of all but the most earnest republicans.

The coronation also offers another royal tradition: the chance to speculate on a rancorous quarrel between two princes—a quarrel that was recently and luridly recounted in Prince Harry’s book, “Spare”. While playing spot-the-difference between Charles’s coronation and his mother’s, 70-odd years ago, provides everyone with a chance to speculate on how he might do things differently as king.

However the chief pleasure of any coronation is themed food. At Elizabeth II’s coronation people dined on an imperially flavoured slop of chicken, curry powder and mayonnaise; Charles III’s dish is a “penitential bean-and-spinach quiche”. If you find that hard to swallow, there is always that other Carolean favourite: gin and tonic. Cheers.

What sort of king will Charles III be?

Early signs indicate that he intends to model his reign on his mother’s

[What sort of king will Charles III be? | The Economist](#)

https://www.economist.com/britain/2022/09/15/what-sort-of-king-will-charles-iii-be?utm_content=ed-picks-article-link-1&etear=nl_special_1&utm_campaign=r.coronavirus-special-edition&utm_medium=email.internal-newsletter.np&utm_source=salesforce-marketing-cloud&utm_term=5/6/2023&utm_id=1586367

Sep 15th 2022

SaveShare

Give

He came to praise his mother—and to bury suspicions. On September 9th King Charles III gave his first public speech as monarch. Explicitly, it honoured the queen—“my darling mama”—for her dedication, service and duty. Implicitly, it answered questions about what kind of king he is going to be and spoke, quietly, to some of the many criticisms levelled at him while he was heir apparent.

Listen to this story. Enjoy more audio and podcasts on [iOS](#) or [Android](#).

The man who is now called king has long seemed uneasy about, perhaps even unsuited to, the job that 73 years ago he was born to do. Charles once described the realisation that he was going to become king as dawning with “the most ghastly, inexorable sense”. Others echoed his doubts: Princess Diana, his first wife, said the role of king would be “suffocating”. The British people seemed to share this cool appraisal of him. A poll carried out in May 2022 put his popularity rating at 54%, far below the late queen’s at 81%. Little of this is unusual. Transitions from one monarch to the next are, as Tracy Borman, a royal historian, has pointed out, notoriously uneasy moments. Henry VII’s courtiers so feared his death would lead to the downfall of the Tudors that they hid his body in his rooms and brought his corpse meals for two days. When Elizabeth II came to the throne she was derided as a “priggish schoolgirl”, while her coronation was dismissed by John Osborne, an angry young playwright, as a “gold filling in a mouthful of decay”. Will her reign, asked the *Daily Mail*—not known for doubts about the monarchy—“be a flop?” Both the Tudors and Elizabeth II survived.

And if Charles did view his new role with dread he is not alone. Few modern monarchs, even those who [reign with success](#), have regarded their task with

enthusiasm. That is not unreasonable. The role of king or queen is hard, its duration long (death or abdication offer the only possible exits) and its form ill defined. The closest thing to a monarchical handbook that exists is a century and a half old: Walter Bagehot's "[The English Constitution](#)". It advises monarchs in broad but authoritative strokes: they must be decorative; they must guard their privacy closely; they must know their constitutional place. On the last two points, Charles has repeatedly given cause for anxiety.

Whereas his mother was scrupulously neutral, Charles has not been. In his "black spider" memos (letters written to politicians in his scrawling script) and in his speeches Charles has spoken out about everything from the "carbuncles" of modern architecture to the culling of badgers. He lobbied Tony Blair over fox-hunting, which Sir Tony's government banned but Charles wanted to preserve. His absence from a state banquet for China in 2015 was noted, and considered pointed. These things did not look like regal impartiality. They looked, to many, like overstepping.

And there has been little privacy: during Charles's long period as heir, daylight was let in not merely on the magic but also on the mess. His miserable schooldays are public knowledge; his disastrous marriage to Diana is known in unsparing detail. His emotions have been similarly ill-concealed—they still are. Mere days into his reign, a camera caught him losing his temper over a "bloody" leaking pen.

The national mood, for the moment, feels forgiving: a recent YouGov poll showed that those who think he will do a good job has doubled from 32% in May to 63% since his mother's death. Her reign may have been untarnished, but clearly new kings cannot be as easily minted as their coins can. As Edward VIII wrote: "Heirs apparent cannot be stamped out of sheet metal." Charles is clearly trying: in his first speech as king he strongly implied that his aim would be to replicate Elizabeth's style rather than deviate from it. That includes matters of religion. Each British monarch bears the title "Defender of the Faith", meaning of the Anglican variety: the monarch is the Supreme Governor of the Church of England. In 1994 Charles, who has long shown interest in numerous other religions, including Islam and Greek Orthodoxy, remarked that he "personally would rather see it as 'Defender of Faith', not the Faith", since religious exclusivism is something that causes "a deal of a problem." As if to prove his point, a protracted kerfuffle promptly occurred. Charles's first speech as monarch was mollifying, noting his "responsibility towards the Church of England" in which "my own faith is so deeply rooted".

One area in which he might excel—and win support among younger people—is environmentalism. Charles capitalises the word “Nature”, champions rewilding, was an early advocate of organic farming—even founding a brand of organic food—and is obsessive about waste. Far from indulging in fast fashion, he wears suits until they are patched beneath the pocket. Once, such passions seemed peculiar; today, they seem prescient. Despite the long run-up, no one really knows what Charles’s reign will mean. For kings, like stocks, past success is no guide to future performance. Edward VIII was at first thought to be thrillingly modern—so modern, it turned out, that he abdicated. The dissolute Edward VII—“Dirty Bertie”, or “fat vulgar Edward” as Henry James called him—was expected to be a failure. Yet today the teatime of the Edwardian era outshines the stodgy Victorian in popular memory. Quite how the Carolean era will be viewed is impossible to say. But so far, the head that wears the crown seems to be wearing it far more easily than many of his subjects expected. ■

This article appeared in the Britain section of the print edition under the headline "What sort of king will Charles be?"

Carles III, el rei que perdrà l'imperi

- La coronació s'ha fet aquest matí a l'Abadia de Westminster • Segons un sondatge, a sis dels quinze estats on regna hi ha una majoria republicana

05.05.2023 - 21:40

[Carles III, el rei que perdrà l'imperi \(vilaweb.cat\)](https://www.vilaweb.cat/noticies/carles-iii-rei-perdra-imperi/)

<https://www.vilaweb.cat/noticies/carles-iii-rei-perdra-imperi/>

Actualització: 06.05.2023 - 13:54

El rei britànic **Carles III** ha estat **coronat avui a l'abadia de Westminster**. Com tots els esdeveniments que protagonitza la corona britànica, ha estat una cerimònia pomposa: ha estat presentat al crit de “Déu salvi el rei”, ungit amb un oli consagrat a Jerusalem per l'arquebisbe de Canterbury, i se li ha fet un lliurament de ceptres, espases i un anell que formen part de les joies de la corona, que simbolitzen poder, autoritat, deures del monarca i el poder de Déu. Finalment, ha rebut la corona de Sant Eduard, que només ha portat durant el moment de la coronació, atès que els dos quilos que pesa són massa per a dur-la tot l'acte, i després ha estat substituïda per la corona de l'estat imperial. Durant la coronació, Carles III ha estat en un tron on hi ha ubicada la Pedra del Destí, símbol de la independència escocesa i que la setmana passada va ser enviada a Westminster per primera vegada d'ençà que Escòcia la va recuperar el 1996.

La Pedra del Destí escocesa, protagonista polèmica de la coronació de Carles III

Més de dos mil dos-cents convidats han assistit a la cerimònia, entre els quals un centenar de caps d'estat. És una xifra molt alta, però queda molt lluny dels **més de vuit mil convidats** que van assistir a la coronació de la seva mare, **Elisabet II**, el 1953. La xifra de convidats quatre vegades inferior és indicativa del canvi d'època entre llavors i ara i de la pèrdua d'influència de la corona britànica que haurà d'entomar Carles III, més encara per la distància entre la popularitat del nou rei i la d'Elisabet II, que va saber pilotar la institució durant la segona meitat del segle XX i la nova posició al món del Regne Unit arran de la desintegració de l'imperi britànic.

Per mantenir els vincles econòmics, polítics i culturals amb aquelles nacions, la relació colonial es va substituir per la integració en la **Commonwealth**, una organització que casava més amb les relacions internacionals del moment.

Actualment, la Commonwealth és conformada per cinquanta-sis estats independents, dels quals trenta-sis són repúbliques, quinze formen part del reialme de la monarquia britànica i tenen Carles III com a cap d'estat, i cinc tenen altres monarques. El cap de la Commonwealth no és hereditari, però el 2018, anticipant-se a la mort d'Elisabet II, els dirigents polítics dels estats membres van decidir de **nomenar com a successor Carles III**, tot mantenint en la corona britànica la màxima representació de l'organització.

Ara bé, que Carles III hagi estat nomenat cap de la Commonwealth no vol dir que els seus reialmes no s'esquerdin sota els seus peus. Un any abans de la independència de l'Índia de l'imperi britànic el 1950, els primers ministres dels països que llavors eren membres de la Commonwealth van acordar que, tot i que **l'Índia passaria a ser una república, podria continuar formant-ne part**. D'aquesta manera volien evitar que es reproduís allò que havia passat amb Irlanda només quatre dies abans de la conferència de primers ministres, que n'havia sortit amb la proclamació de la República d'Irlanda. Alhora, obrien la porta a una situació que en el seu moment era una excepció i que després va passar a ser majoritària: els estats no acceptaven la corona britànica com a sobirana.

Fins fa ben poc, la monarquia britànica s'estenia sobre quinze estats, a més del Regne Unit: Antigua i Barbuda, Austràlia, Barbados, les Bahames, Belize, el Canadà, Grenada, Jamaica, Nova Zelanda, Papua Nova Guinea, Saint Lucia, Saint Christopher i Nevis, Saint Vincent i les Grenadines, Salomó i Tuvalu. A final del 2021, **Barbados va convertir-se en una república**, una decisió que responia a la voluntat de trencar amb el passat colonial i de responsabilitzar la família reial britànica del tràfic d'esclaus. Feia trenta anys que no passava una situació similar, d'ençà que **Maurici** havia decidit de deixar de tenir Elisabet II com a cap d'estat. Però la nova onada anticolonial que va influir la decisió de Barbados també afecta altres països. **Belize**, les **Bahames**, **Jamaica**, **Grenada**, **Antigua i Barbuda** i **Saint Christopher i Nevis** també han expressat que volen convertir-se en república. El primer ministre d'**Austràlia**, que s'autodefineix com a "republicà de tota la vida" i va nomenar un ministre adjunt de la república quan va formar el nou govern, va dir dimecres que **el referèndum sobre la república no seria imminent**. Al Canadà, l'altre gran estat que encara té el rei britànic com a cap d'estat, el debat republicà és viu, però la constitució estableix que per desfer-se de la monarquia s'han de posar d'acord les deu províncies i ara mateix no sembla viable, ateses les diferències que mantenen.

Els ciutadans de sis reialmes dels quinze votarien de ser una república, incloent-hi el Canadà i Austràlia

Un sondatge sobre l'opinió de la monarquia britànica publicat els dies previs a la coronació de Carles III ha impactat en el debat sobre monarquia i república. El multimilionari Michael Ashcroft, que va ser representant del Partit Conservador a la Cambra dels Lords, ha finançat [un sondatge](#) que ha entrevistat 22.701 persones dels quinze estats sobre els quals regna Carles III i els ha preguntat l'opinió sobre la família reial i la forma d'estat que hauria de tenir el seu país.

La conclusió més impactant és que en sis d'aquests estats hi ha una majoria ciutadana a favor de la república: Austràlia, Canadà, les Bahames, Jamaica, Salomó i Antigua i Barbuda. I la següent conclusió, no menys rellevant, és que **només a Tuvalu hi ha una majoria aclaparadora a favor de la monarquia**: el 71% hi és favorable i el 27% voldria una república. Un 1% s'abstindria i un altre 1% no sap què votaria. El

següent estat més monàrquic és **Saint Vincent i les Grenadines**, on el 63% votaria a favor de mantenir Carles III com a cap d'estat, el 34% voldria ser una república i el 3% s'abstindria.

Ni tan sols al Regne Unit hi ha una majoria favorable a mantenir la corona tan àmplia com es podria pensar. Allà, el 56% votaria a favor de mantenir la monarquia, un 23% votaria a favor de la república, el 13% no ho sap i el 9% no votaria. També hi ha un 56% de monàrquics a **Saint Lucia** –on el 39% votaria a favor de la república, un 4% s'abstindria i l'1% no ho sap–, i a **Grenada**, on els favorables de la república són el 42%, l'1% no votaria i un altre 1% no ho sap. A **Saint Christopher i Nevis** el sonatge mostra un país amb un 52% de monàrquics i un 45% de republicans, i a **Papua Nova Guinea** un 51% votaria a favor de la corona i un 45% de la república.

A **Belize** els partidaris de mantenir la monarquia ara per ara no són majoritaris –hi votaria a favor un 48%–, però són més que els republicans –un 43%. El desenllaç dependria del 5% que diu que no votaria i del 4% que no ho té clar. De manera similar, el 44% de votants de **Nova Zelanda** mantindria la monarquia, i el 34% voldria fer el pas de proclamar la república. El debat és obert i el 17% no té una opinió clara i no sap què votaria, i el 6% diu que s'abstindria.

A la banda republicana, on el sonatge ha trobat una majoria més àmplia a favor de deixar enrere la corona britànica és **Salomó**, on el 59% diu que votaria a favor de convertir-se en una república i només el 34% vol mantenir Carles III com a cap d'estat. El 4% dels participants en el sonatge diu que no sap què votaria, i el 3% s'abstindria en un hipotètic referèndum. A les **Bahames** el 51% diu que votaria a favor de la república, una majoria que pot semblar prima, però que supera de llarg el 21% que vol mantenir la monarquia. Un 11% diu que no sap què votaria i un altre 11 s'abstindria.

A **Jamaica** el sonatge dibuixa un país amb un 49% de republicans i un 40% de monàrquics –el 9% no votaria i el 3% no té clar el seu vot. A **Antigua i Barbuda** hi ha poca distància entre republicans i monàrquics: el 47% votaria ser una república i el 45% voldria mantenir la monarquia. El 5% diu que no votaria i el 4%, que no ho sap.

Al **Canadà** sembla clar que, si votessin, el país deixaria enrere la corona britànica: el sonatge pronostica que un 47% dels canadencs votaria a favor de la república i que la monarquia només té el suport del 23%. Ara bé, gairebé la mateixa xifra, el 22%, diu que ara mateix no té clar què votaria, i un 8% s'abstindria. Per últim, a **Austràlia** els republicans són majoria, una opció que segons el sonatge té el suport del 42% dels votants, per davant del 35% que mantindria Carles III com a cap d'estat. El 16% no sap què votaria i el 6% s'hi abstindria.

Escòcia, el Nord d'Irlanda i Gal·les, les pedres a la sabata de Carles III

La coronació de Carles III com a rei del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord tampoc no arriba en el millor moment d'un punt de vista de política interna. Aquests darrers cinc anys hi ha hagut **quatre primers ministres** i la gestió del **Brexit** ha estat molt més complicada del que deien els seus partidaris. A més, la sortida de la Unió Europea ha fet reviscolar els moviments d'autodeterminació d'Escòcia, el Nord d'Irlanda i Gal·les: la política escocesa està centrada pel debat d'un **nou referèndum d'independència**, **la victòria del Sinn Féin al Nord d'Irlanda** ha acostat la idea d'un referèndum de reunificació amb la resta de l'illa, i ja hi ha **un terç de gal·lesos partidaris de la independència**.

El sonatge sobre el suport a la monarquia també exposa les dades per separat a **Anglaterra** –el país més monàrquic, amb el 57% de partidaris contra un 22% de republicans i un 21% que s'abstindria o no ho té clar–, **Gal·les** –54% de monàrquics, 23% republicans i 23% que no votaria o no té opinió–, **Escòcia** –46% a favor de la monarquia, 32% de la república i 22% d'abstencionistes o que no sap què votaria–, i **Nord d'Irlanda** –46% de republicans, 42% de monàrquics i 12% d'abstencionistes o indecisos.

El sonatge també fa preguntes específiques sobre Escòcia i el Nord d'Irlanda. D'una banda, demana si en el cas que Escòcia esdevingués independent hauria de mantenir Carles III com a sobirà o hauria de ser una república. **El 44% dels escocesos creu que Escòcia hauria d'escollir en una votació el seu cap d'estat** i no ser representats pel monarca britànic, mentre que el 38% voldria mantenir Carles III com a rei malgrat la independència. A banda, hi ha un empat pràctic una mica per sobre d'un quart dels nord-irlandesos que creuen que la família reial britànica va empitjorar el conflicte polític (27%), i els qui creuen que va ajudar (26%). Ara bé, l'opció amb més suport, el 42%, és la que considera que no van marcar cap diferència.

“No és el meu rei”, les protestes contra la coronació de Carles III

- A Londres i a Escòcia, entre més indrets, hi ha hagut protestes contra la coronació, cosa que no havia passat mai

<https://www.vilaweb.cat/noticies/no-es-el-meu-rei-les-protestes-contra-la-coronacio-de-carles-iii/>

["No és el meu rei", les protestes contra la coronació de Carles III \(vilaweb.cat\)](#)

06.05.2023 - 23:25

|

Actualització: 07.05.2023 - 12:30

La coronació de Carles III ha anat acompanyada de protestes. Per primera vegada, un rei dels anglesos ha estat coronat amb oposició al carrer i actes de protesta contra la monarquia.

A Londres, cinc dels organitzadors de la protesta han estat detinguts a primera hora del matí, cosa que no ha impedit que uns dos mil manifestants s'hagin concentrat i s'hagin fet veure amb roba i utensilis de color groc i pancartes que deien “Not my King” (“No és el meu rei”).

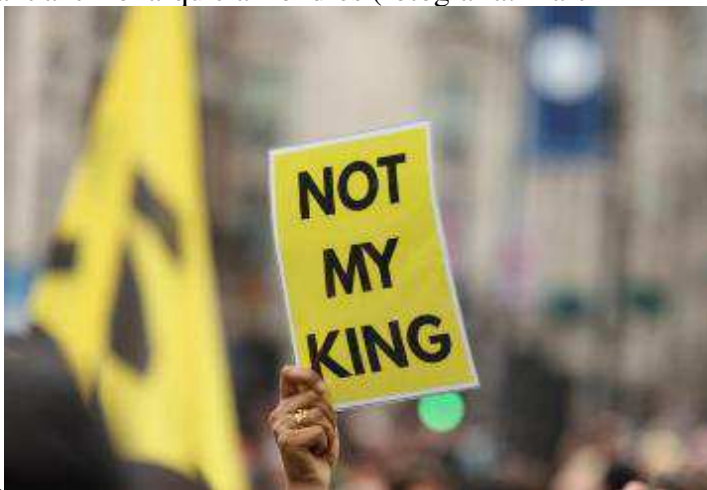
Un grup de manifestants discuteix amb la policia, que els mira d'impedir el pas (fotografia: Cathal

McNaughton). Un grup de manifestants contra la monarquia crida quan passa la comitiva (fotografia: Cathal

McNaughton). La policia s'endú detingut un manifestant antimonàrquic a Londres (fotografia: Martin

Divisek). Pancartes i banderes de color groc, contra la monarquia, s'han pogut veure quan passava la comitiva (fotografia: Cathal McNaughton).

Mentrestant, a **Escòcia** els independentistes han organitzat uns quants actes i manifestacions a la mateixa hora en què es feia la coronació de Carles III, en suport d'una república escocesa.

L'ex-primer ministre escocès Alex Salmond parla als manifestants de Glasgow en l'acte de protesta contra la coronació (fotografia: Robert

Perry). Capçalera de la manifestació a Glasgow contra la coronació de Carles III (fotografia: Robert Perry).

Carles III mostra al món que el Regne Unit és un gran decorat

El monarca i Camil·la són entronitzats a l'abadia de Westminster, de Londres, en una cerimònia arcaica i medieval

[Coronació de Carles III: el Regne Unit es presenta a si mateix com el millor escenari per a cerimònies medievals \(ara.cat\)](https://www.ara.cat/internacional/europa/carles-iii-mostra-mon-regne-unit-gran-decorat_130_4694532.html)

https://www.ara.cat/internacional/europa/carles-iii-mostra-mon-regne-unit-gran-decorat_130_4694532.html

Quim Aranda

6 min

19

Regala aquest article

Carles III i la reina Camil·la viatjant des de l'abadia de Westminster en la Carrossa Daurada, després de la cerimònia de coronació, que ha tingut lloc a Londres aquest 6 de maig del 2023. LISI NIESNER/ REUTERS

LONDRESL'espectacle religiós i militar, tristot si es parava atenció a la cara dels dos protagonistes, que s'ha celebrat a Londres aquest dissabte ha tancat amb pluja torrencial. La retirada del públic de The Mall en direcció a la parada de metro més propera ha estat molt remullada. Vist des d'una certa alçada, des de les escales que condueixen a Carlton Terrace, el granat del paviment de la gran avinguda per on han anat i vingut Carles i Camil·la en el seu recorregut fins a l'abadia de Westminster i de retorn al Palau de Buckingham era un relativament acolorit mosaic de paraigües, amb preferència pel negre. Els seus propietaris es movien lentament amb la satisfacció de la feina feta, d'haver batut un altre rècord –o no, tant és–, de complir amb una tradició incomprensible per a uns i fascinant per a altres.

Malgrat la pluja, els més entusiastes de la cosa tenien al cap una dada, que han llegit o han sentit o els han repetit fins a l'infinit en les darreres hores, perquè la immensa majoria no havien nascut aleshores. La coronació d'Elisabet II, el 2 de juny del 1953, va ser en un dia igual de rúfol, i fins i tot fred, molt poc plaent tot i que es va celebrar a les portes d'un estiu de postguerra a Europa.

Tot i així, l'era elisabetiana que es va obrir llavors es va allargar una mica més de set dècades, aparentment pròsperes, si bé la monarca va presidir la desmembració de l'Imperi, amb temps també per viure una altra decadència, la de la pròpia família i la d'un país que des de la pèrdua de l'Índia (1947) i la derrota a Suez (1956) no ha sabut entomar que ja no "governa les ones", com afirma la lletra de *Rule, Britannia!*

Si el 6 de maig del 2023 ha sigut una jornada semblant a aquella del 1953, potser el nou període que comença serà igual de pròsper, tot i les dificultats econòmiques presents. El que és del tot impossible és que sigui tan llarg, malgrat que una de les tres invocacions que s'han sentit a l'abadia poc després que Carles III fos coronat digués: "*May the king live forever!*" (Que el rei visqui per sempre!). Però Carles III té l'edat que té, 74 anys, i la vida eterna no està al seu abast ni que per fi s'hagi coronat.

LA CORONACIÓ DEL REI CARLES III

En menys d'un any, aquest corresponsal ha sigut testimoni privilegiat de tres grans esdeveniments reials: el Jubileu de Platí d'Elisabet II, el dol d'onze interminables dies per la seva mort i ara la preceptiva glorificació del fill gran. I en les tres ocasions, el paisatge després de la batalla al centre de Londres ha sigut el mateix: brutícia a dojo –comprensible, per la massiva concentració de gent– i tota mena de *memorabilia* a l'espera de compradors arribats a misses dites o del reciclatge. Ha sigut aquest el cas en un dels quioscos de Trafalgar Square, gairebé a la cantonada amb Strand, prova silenciosa d'un excés de producció o de vendes molt minses, impossible de saber.

52

Almenys 6 membres del grup antimonàrquic Republic i almenys 13 de Just Stop Oil han estat arrestats per la policia per evitar que expressessin les seves opinions polítiques. 33 persones que no s'han identificat amb cap grup també han estat detingudes.

El que també ha quedat per al reciclatge han sigut les pancartes que amb l'eslògan "No el meu rei" ha requisat la policia a primera hora del matí a un grup de manifestants que s'havien congregat, també a Trafalgar, per escridassar el pas de les carrosses dels monarques, tant a l'anada com a la tornada de la cerimònia. **En aplicació de les noves lleis d'ordre públic que ha aprovat el govern de Rishi Sunak, 52 persones ha estat detingudes, entre altres, sis membres de Republic i almenys tretze de Just Stop Oil. Atès l'esperit conservacionista de Carles, i la seva preocupació pel medi ambient, probablement mostraria el seu disgust si arribés a conèixer la informació.** Però el rei ha de ser neutral, apolític, i per sobre de tot ha de preservar el seu paper constitucional. "No es fiqui en política", com aquell vell acudit sobre Franco.

En els dies previs a la cerimònia, molt s'havia especulat amb la voluntat del monarca de mostrar un cor integrador i un esperit d'acord amb els temps. I molt, també, s'havien volgut destacar les diferències d'època entre el 1953, quan la mare va ser entronitzada, i el 2023, quan ho ha estat el fill.

Carles III, ja amb la corona de Sant Eduard a la cadira de la coronació. JONATHAN BRADY / EUROPA PRESS

Membres de l'exèrcit, vestits de gala, marxant davant el públic, que esperava sota la pluja. DAN KITWOOD

Però si es dona un cop d'ull a l'arxiu, les diferències no són tantes. El 1947, quan va complir 21 anys, sis abans de la cerimònia, l'aleshores princesa Elisabet es va dirigir als ciutadans de la Commonwealth des de Ciutat del Cap i els va dir: "Tota la meua vida, sigui llarga o curta, estarà dedicada al vostre servei i al servei de la nostra gran família imperial, a la qual tots pertanyem". I les primeres paraules que el rei Carles ha dit després de fer la desfilada pel passadís central de l'abadia i arribar al Teatre de la Coronació han sigut: "No vinc a ser servit sinó a servir", fórmula inspirada en el llenguatge de la Bíblia, que ha repetit també quan ha pregat, en solitari, una oració escrita *ad hoc* per a ell. El rei recull l'herència de la mare, i l'hereu, Guillem, li ha promès fidelitat en un altre dels rituals tradicionals de la cerimònia. Carles III ha evitat cap referència a l'Imperi, es clar.

I cara de servei si us plau per força, no pas de goig, ha fet el rei, i la reina, durant bona part de les dues hores de l'ofici religiós. És comprensible. Perquè encara que hagi estat esperant tota la vida aquest moment, quan li ha arribat, el pes de la corona de Sant Eduard (2,23 quilos), i de la Corona, aixafa les espatlles més robustes.

Gàbia d'or

A l'interior de la Carrossa Daurada, Carles i Camil·la, ja de retorn cap al Palau de Buckingham i amb les relíquies de feina al cap –ell la corona imperial de l'estat i ella la mateixa, la de Maria–, tenien aspecte de presoners dins d'una gàbia d'or. El destí és, de vegades, implacable.

A l'acte cinquè de *Richard III*, de Shakespeare, es pot llegir la famosa frase "*A horse, a horse, my kingdom for a horse*". Les potser cent mil persones que han fet d'extres de la superproducció de *The Crown* al centre de Londres, i moltes d'aquelles que han vist la cerimònia per televisió, també donarien un cavall, o dos, no pas pel seu regne, sinó pels seus pensaments.

Un contingent de l'exèrcit marxant a través del pont de Westminster abans de la cerimònia de coronació. GETTY

Perquè la cerimònia, amb tanta pompa, circumstància i soldats de plom desfilant amunt i avall al ritme d'una música militar que, manllevant la frase de Georges Brassens, "mai no m'ha fet aixecar", està dissenyada justament per aclaparar els protagonistes i per convèncer els espectadors que són davant d'un moment no només històric sinó sobrenatural. Aquesta és la veritat de la monarquia. Tant és així que l'instant en què Déu ha pres l'esperit de Carles, quan ha estat ungit, seguint una tradició que es remunta a Salomó, s'ha amagat dels ulls dels mortals rere un tríptic decorat amb brodats molt fins.

Una vegada més, el Regne Unit ha estat a l'altura de les expectatives globals. Els britànics, alguns, i el món, una part, esperaven un espectacle untuós, medieval, arcà, incompreensible al segle XXI, ple de color, de música, exquisida però també estrepitosa, de soldats cridant *visques* al rei com es cridava fidelitat eterna abans de marxar al camp de l'honor; de nens adquirint el paper de protagonistes (el príncep Lluís de Gal·les, de cinc anys, fill de Guillem i Caterina de Cambridge); de malvats desapareixent dels llibres d'història per l'aigüera (Enric i Andreu), condemnats tots dos pels seus pecats, i de pecadores rescatades del fang per la forma de l'amor, Camil·la.

El paper de país al segle XXI va quedar fixat aquest 6 de maig del 2023 per als anys a venir. El 2022 Downing Street es va convertir en l'escenari del pitjor espectacle polític del món. O gairebé. Aquest dissabte, el Palau de Buckingham ha demostrat que tot és decorat, que el que importa i el que els importa només és el decorat, encara que darrere de la façana no hi hagi res. El decorat és esplendorós, potser, però és un decorat, al cap i a la fi, amb dos reis que, amb les corones al cap, presentaven un aspecte més aviat ridícul, trist. Tants anys d'espera per arribar a aquesta conclusió.

VEURE 19 COMENTARIS

CONTINGUT ELABORAT PER

Quim Aranda

SEGUEIX-ME

MÉS DEL TEMA

Coronació del rei Carles III d'Anglaterra

SEGUEIX EL TEMA

|

Les altres reines consorts (i la seva ombra sobre Camil·la)

Craig Prescott: "Camil·la s'ha convertit en un dels membres més interessants de la família reial"

|

Sis països volen desfer-se de Carles III com a cap d'estat

|

Carles III mostra al món que el Regne Unit és un gran decorat